

РЕШЕНИЕ

№ 1959

София, 16.02.2017

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на двадесет и шести януари в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АННА ДИМИТРОВА

ЧЛЕНОВЕ: МАРИНА МИХАЙЛОВА

ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ДОНКА ЧАКЪРОВА

МАРИЕТА МИЛЕВА

при секретар
на прокурора
от съдията

Григоринка Любенова
Вичо Станев
МАРИЕТА МИЛЕВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 12814/2016.

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на министъра на околната среда и водите против решение № 9591 от 29.08.2016 г. по адм. дело № 11143/ 2015 г. на Върховния административен съд, пето отделение, с което е отменено решение № ЗД-100/ 27.08.2015 г. на същия административен орган, с което отказан достъп до информацията, поискана от А. Д. Д. със заявление вх. № ЗДОИГ-20/ 03.09.2014 г. и преписката е върната на органа за произнасяне съобразно дадените указания. Жалбоподателят поддържа, че решението е постановено в противоречие с материалния закон и е необосновано, тъй като исканата информация не е обществена и са налице основания достъпът до нея да бъде отказан съгласно разпоредбите на Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) и Закона за опазване на околната среда (ЗООС). Моли решението на тричленния състав да бъде отменено и да се постанови нов съдебен акт по същество, с който жалбата против административния акт да бъде отхвърлена. Претендира и присъждане на възнаграждение за юрисконсулт.
Ответникът оспорва касационната жалба и моли решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.
Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.
Като взе предвид изложеното в жалбата и данните по делото Върховният административен съд, петчленен състав, констатира следното:
Касационната жалба е подадена в предвидения 14-дневен срок за оспорване и от страна, за която първоинстанционното решение е неблагоприятно, поради което е допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:
Решението на тричленния състав на Върховния административен съд, пето отделение, е постановено при правилно тълкуване и прилагане на закона.
Изводът на съда, че поисканата от Д. информация, описана в заявление вх. № ЗДОИГ-20/ 03.09.2014 г., а именно: копие от анализа относно уреждане на правоотношенията между

държавата и собствениците на обекти, разположени и въздействащи върху околната среда в националните паркове, възложен и приет от Министерство на околната среда и водите съгласно договор № Д-30-145/21.06.2012 г., сключен между ведомството и адвокатско дружество, представлява служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, се споделя от настоящата инстанция. Правилно е преценено, че данните и сведенията, които се съдържат в анализа са информация, който се събира и съхранява във връзка с дейността на сезирания орган и неговата администрация. Последното заключение е съобразено с факта, че анализът съдържа информация относно актуалното състояние на правните аспекти, свързани с дейността на изследваните обекти, като дава възможност за преценка и разрешаване на вече възникнали или потенциални проблеми и рискове, както и за вземане на ефективни управленски решения. В случая обектите, предмет на анализа са разположени в националните паркове, поради което следва да се приеме, че осъществяваните в тях дейности са свързани с факторите по чл. 5 от ЗООС и с мерките, включително тези с административен характер които оказват или могат да оказват въздействие върху компонентите на околната среда. Това налага заключението, че исканата информация попада в обхвата на чл. 19, т. 2 от ЗООС и следва да бъде разкрита, ако не са налице основания това да не бъде направено. Ето защо доводите на касатора в обратния смисъл са неоснователни. Допълнителен аргумент в подкрепа на извода, че описаната в заявлението информация е с обществен характер е и обстоятелството, че административния орган в решението си също я определя като такава, тъй като обосновава отказа да я предостави с разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, която регламентира ограничаване на достъпа до служебна обществена информация. Изложеното налага извода, че исканата информация е с обществен характер и попада в приложното поле на чл. 2 от ЗДОИ, а доводите на касационния жалбоподател в обратния смисъл са неоснователни.

Правилно тричленният състав приема, че решението на административния орган е незаконосъобразно, тъй като предпоставките, предвидени в чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ и в чл. 20, т. 3 и т. 5 от ЗООС за отказ да се предостави достъп до исканите сведения, не са осъществени.

В обсъжданата хипотеза исканата информация не се отнася до третото лице, изготвило анализа, тъй като не предполага разкриване на сведения относно структурата, организацията на работа и дейността на адвокатското дружество. Поради това изричното несъгласие на адвокатското дружество да се предостави исканата информация в случая не е достатъчно да мотивира решението на административния орган, още повече че съображенията за отсъствие на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, не могат да бъдат споделени. Информацията, чието разкриване се иска, е събрана и анализирана по поръчка на Министерството на околната среда и водите, а възлагането предполага управление и разходване на държавни средства. Освен това исканите сведения засягат дейността на ведомството, тъй като са свързани с възможните управленски решения във връзка с уреждане на взаимоотношенията със собствениците на обекти, разположени на територията на националните паркове. Ето защо следва да се приеме, че условията на §1, т. 6 от ДР на ЗДОИ са изпълнени и е налице надделяващ обществен интерес от разкриване на информацията, тъй като с предоставяне на исканите сведения ще се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект.

Правилно тричленният състав приема, че в случая не е налице основание за отказ да се

предостави информация по смисъла на чл. 20, т. 5 от ЗООС, в ред. до ДВ бр. 12/ 2017 г. Правният анализ е изготвен въз основа на договор, сключен между Министерството на околната среда и водите като възложител и адвокатско дружество [ЮЛ] като консултант, което предполага констатациите, изводите и предложенията в него да бъдат взети предвид при вземането на решения във връзка с управлението на обектите в националните паркове. Ето защо исканите сведения не засягат неблагоприятно интересите на дружеството, изготвило анализа, още повече, че същото е задължено да ги предостави на възложителя в изпълнение на сключения договор. Поради това правилно тричленният състав приема, че предпоставките на чл. 20, т. 5 от ЗООС, в ред. до ДВ бр. 12/ 2017 г. не са осъществени и постановението на това основание отказ е незаконосъобразен.

При правилно тълкуване на нормативната уредба е направено и заключението на съдебният състав за отсъствие за основания за отказ да се предостави информация по смисъла на чл. 20, т. 3 от ЗООС. Законосъобразно е прието, че исканата информация не представлява обект на авторското право и не се ползва със защита съгласно чл. 42 от Закона за авторското права и сродните му права (ЗАПСП). Както е посочено в писмо вх. № ЗДОИГ-40/ 17.07.2015 г. на А. Д., управител на Адвокатско дружество [ЮЛ], правният анализ включва преглед на законодателството до приемане на Закона за защитените територии, уреждащо правното състояние на обектите, разположени в националните паркове, както и изводи относно правния статут на тези обекти до приемането на закона, а също и предложения за законодателни промени, чрез които да бъдат уредени взаимоотношенията между държавата като собственик на земите в националните паркове и собствениците или ползвателите на обекти, изградени и разположени на територията на тези паркове. Следователно анализът съдържа факти, сведения и данни, а също и концепции, идеи и предложения за възможни разрешения във връзка с уреждане на взаимоотношенията между държавата и собствениците на обекти, разположени в националните паркове, поради което не представлява обект на авторското право съгласно чл. 4 от ЗАПСП. Освен това, обратно на поддържаната от касационния жалбоподател теза, правният анализ не представлява произведение на науката, резултат от творческа дейност, а е изготвен въз основа на договор, сключен с Министерството на околната среда и водите, за разрешаване на конкретни правни проблеми, свързани с дейността на ведомството. Ето защо правилно тричленният състав приема, че изискванията на чл. 20, т. 3 от ЗООС не са изпълнени и постановението на това основание отказ да се предостави информация е в противоречие със закона.

Съображенията на органа да откаже достъп на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, правилно са приети от тричленния състав за незаконосъобразни с оглед нормата на чл. 13, ал. 3 от закона и данните, че от изготвяне на анализа до постановяване на административния акт са изминали повече от две години.

Поради всичко изложено настоящият петчленен състав приема, че отказът на административния орган да откаже достъп до исканата информация е постановен в противоречие с цитираните по-горе материалноправни норми. Ето защо като достига до заключение в този смисъл, отменя административния акт и връща преписката на органа за ново произнасяне, съобразно указанията, тричленният състав постановява решение в съответствие с нормативната уредба.

Касационният довод за необоснованост на съдебния акт също е неоснователен.

Решението е постановено в съответствие с представените доказателства. Характерът на

правния анализ и данните за неговото съдържание в писмо вх. № ЗДОИГ-40/ 17.07.2015 г. аргументират изводите на решаващия състав, че анализът не представлява обект на авторското право и не се ползва със закрила по реда на ЗАПСП. Това, както и тълкуването на приложимите материалноправни норми, мотивират крайното заключение за незаконосъобразност на административния акт и неговата отмяна.

Поради всичко изложено настоящият петчленен състав на Върховния административен съд приема, че решението на тричленния състав на съда е постановено в съответствие с материалния закон и се обосновава от събраните доказателства. Не са налице предвидените в чл. 209, т. 3 от АПК и посочени от касатора основания за неговата отмяна, поради което съдебният акт следва да бъде оставен в сила.

По тези съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК Върховният административен съд, петчленен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 9591 от 29.08.2016 г. по адм. дело № 11143/2015 г. на Върховния административен съд, пето отделение.

Решението е окончателно.